

forskjellige Communer, Opholdscommunen da skulde have et saadant Kjendskab til Indtægternes Størrelse i disse forskjellige Communer, som de paagjældende Communer selv kunne have. Dette er aldeles umuligt, og derfor er det jeg siger, at, naar man ikke vil lade Communerne træffe Afgjørelse om Indtægten, hvor den falder, naar man vil lade en Mand's Indtægter, som han har havt gennem forskjellige Communer, bestemme udelukkende af Opholdscommunen, faaer man paa ingen Maade med en saadan Sikkerhed den hele Indtægt frem, som man vilde faae den paa den anden Maade. Men ved at holde sig til det Forslag, der er stillet af Mindretallet, opgiver man den hele Maade at bringe Indtægten frem paa og henviser til Ansættelsen til Opholdscommunen. Nu er det dog Noget, vi Alle vide, at det netop om de Skatteydere i Landet, der have de allerførste Indtægter, gjælder, at disse ikke kunne komme saaledes frem, naar Mindretallets Forslag vedtages, som naar det forkastes. Derfor troer jeg, at man gjør meget urigtigt i at vedtage dette Forslag. Jo mere man kan faae den fulde Indkomst frem hos Enhver, desto retfærdigere bliver Skatten, og jo mere man vrager de Midler, som ere givne for at faae den frem, desto mere gjør man Sit til, at den ikke bliver saa retfærdig, som den ellers kunde blive. Men det er min Overbeviisning, at en Vedtagelse af Mindretallets Forslag vil bevirke, at de allerførste Indtægter i Landet paa ingen Maade ville komme saa nysigtigt frem efter deres virkelige Beløb, som naar det er enhver Commune for sig, der skal anslaae de Indtægter, der falde i denne Commune. Dette er Hovedbetragtningen. Men dernæst kommer ogsaa den Betragtning til, at, ved at ordne Sagen paa den Maade, som det nu er vedtaget ved 2den Behandling, vil man begynde — det er kun en Begyndelse — at komme ind paa den Vej, som jeg troer er den, Fleertallet anseer for at være fuldstændigt den rette, at man ogsaa i communal Henseende faaer Bidrag af dem, der have Eiendomme og Indtægter i Communen, uden at der bliver Spørgsmaal om, hvorvidt de boe der eller ikke. Vi ere ved en tidligere Lovs Behandling i denne Samling gaaede ud fra, at man snart skulde

kunne vente en Lov forelagt fra Regjeringen om den kommunale Beskatning; men det kan være meget tvivlsomt, hvor snart et saadant Forslag kan ventes. Det ærede Mindretal har jo idag sagt os, at det er meget muligt, at det kan komme engang i Tidernes Løb; vi see altsaa, at han ikke forudsætter, at den vil komme meget snart. Jeg troer heller ikke, at vi med Sikkerhed kunne gjøre Regning paa, at det vil skee med det Allersførste. Dersom man ikke kommer ind paa forberedende Skridt, vil den ikke komme, og dette var jo Grunden, hvorfor man, da vi behandlede Communallovene, var kommen ind paa at optage Bestemmelser, hvorved det blev muligt ogsaa til Communerne at bestaae saadanne Mænd, som havde Indtægter i Communerne, naaget de ikke selv boede der. Den Gang saae man, at den ærede Indenrigsminister, naaget han ikke fra Først af modsatte sig disse Bestemmelser, siden bestemt modsatte sig dem og erklærede, at han ikke vilde kunne tilraade H. S. Majestæt at sanctionere den paagjældende Lov, forsaavidt disse Bestemmelser bleve staaende i den. Jeg tilraadede dengang det høie Thing af Hensyn til det Unskelige i at faae den nævnte Lov ud, at gaae ind paa Indenrigsministerens Forslag om at borttage disse Skatteparagraffer, da jeg gik ud fra, at det særligt var de Herrer, der see Sagen paa samme Maade som jeg, om at gjøre, at vi fik Loven ud. Da der dengang blev indvendt fra ærede Taleres Side, at man dog ikke uden Videre skulde vedtage en saadan Lov, men at man skulde stille Betingelser for at vedtage den, gjorde jeg tillige opmærksom paa, at hvor det var os, der fortrinnsviis interesserede os for at faae en Lov, kunde vi ikke stille Betingelser, der maatte det være Andres Sag at stille Betingelser, men hvor der var en Lov, som vi ikke interesserede os for, som vi ikke fra vor Side kunde have stor Grund til at arbejde for, kunde vi stille Betingelser. Nu foreligger her en saadan Lov, som jeg antager, at man ikke er meget hidsig paa at faae vedtaget. Vi have idag hørt af den ærede Finantsminister, at han har begaaet den samme store Feil, som den ærede Indenrigsminister i den Sag, jeg omtalte, begik, idet han, da der først blev Tale om den omhandlede Be-